

Az elveszett lelkekért

Kim Sung Hoon lelkész prédikációja

Istennel élve az életünket

„Elhagyá Júdeát és elméne ismét Galileába. Samárián kell vala pedig általmennie... Jöve egy samáriabeli asszony vizet meríteni; monda néki Jézus: innom! Az ő tanítványai ugyanis elmentek a városba, hogy ennivalót vegyenek. Monda azért néki a samáriai asszony: Hogy kérhetsz inni zsidó létedre én tőlem, aki samáriai asszony vagyok?! Mert a zsidók nem barátkoznak a samáriaiakkal. Felele Jézus és monda néki: Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki ezt mondja néked: Adj innom!, te kérted volna őt, és adott volna néked élő vizet.” (János 4, 3-4;7-10)

Isten, aki keresi az elveszett lelkeket

Ez alkalommal János Evangéliumának a 4. fejezete alapján szeretnék Isten szívéről beszélni. Az életem során nagyon sokszor megtapasztaltam már Isten világosan megnyilvánuló munkálkodásait. Miközben versről versre hallgattam Isten Igéjét, egyszer csak nem tudtam többé megtagadni Isten létezését. Az idő múlásával egyre határozottabban éreztem, hogy növekedik bennem a hit.

Ma a János Evangéliumának 4. fejezetében szereplő samáriai asszony történetéről szeretnék beszélni. A samáriai asszony végtelenül boldogtalan, gondterhelt és szomjas volt, amikor egy napon találkozott Jézussal. Jézus egyetlen szóval sem mondott neki olyasmit, hogy:

„Higgyél Istenben! Hagyj fel ezzel az aggodalmaktól terhes étellel.” – ehelyett egyszerűen csak beszélgetett vele. Ezen egyszerű beszélgetés által az asszony szívében valami megváltozott. Pedig az asszony nem igyekezett Istenben hinni, nem próbált elmenekülni a gondjaitól és boldogtalan életétől, egyszerűen csak átformálódott, és megváltozott. Ő csak hallgatta Jézus szavait, majd ezek a szavak lassan-lassan bejutottak a szívébe, és munkálkodni kezdtek benne.

Nézzük meg, hogy mit is mondott Jézus az asszonynak! Bármilyen különösnek is tűnik, én hiszem, hogy amennyiben a mi szívünkbe is bejutnak azok az Igék, melyek bejutottak az asszony szívébe és megváltoztatták őt, úgy azok hatására egészen biztosan mi is átváltozhatunk.

Használati utasítás az életünkhöz

Mi igazán gyenge lények vagyunk. A gyülekezetünkben van két testvérasszony, mindkettő gyermeke szellemi fogyatékos. Mindkét fiú jó hírű középiskolában tanult és érettségizett, ahol a nehezebb tantárgyak voltak túlsúlyban. Keményen tanultak és az volt a céljuk, hogy egykor híres emberek lehessenek. Most a harmincas éveikben járnak, de egyikük sem képes normális életet élni. Külsőleg normálisnak tűnnek, de szívük darabokra hullott. Az életüket egy olyan gonosz szellem irányítja, ami miatt – az akaratuktól függetlenül – számukra minden eltöltött nap egy-egy tragédiát jelent.

Amennyiben az Önök életében Isten nem lesz a szívük ura, úgy az egész életüket szomorúságban kell eltölteniük. Isten, az Önök Ura megformálja Önöket, hiszen Ő ismeri Önöket a legjobban. Noha a saját házamban élek, mégsem ismerem minden részletét olyan jól, mint maga az építő. Önök egész biztos jól ismerik önmagukat, de mégsem olyan jól, mint az, aki megformálta Önöket. Vajon a szívük azért dobog, mert Önök úgy kívánják? Ha látnak valamit, azzal is tisztában vannak, hogy miért látszik olyannak, amilyen? Ismerik a belső szerveik működését? Tudják, hogy miként jön létre köztük kapcsolat? Tudják, hogy milyen módon tevődnek össze, hogy az Önök szervezete éljen? Mindezek annak a keze által történnek, aki megformálta Önöket, teljesen függetlenül az Önök akaratától és elszántságától.

Az Önök életének az ura Isten, az Önök megalkotója. Amennyiben a szívük kapcsolódik Istenhez, úgy élvezhetik majd Isten törődését és védelmét. Sajnos az emberek nem Istenre figyelnek, hanem arra, hogy a saját maguk urai legyenek. Ám az Ő életük soha nem válhat sikeressé.

A Daegu-ban lévő gyülekezetünkben van egy presbiter, aki igen jártas a textil iparban. Az unokatestvérével együtt egy hatalmas textilgyárat építettek Guemi-ban. A vállalat a jó menedzselésnek és a magas szintű szaktudás köszönhetően, 1994-re a textilgyárak között a legnagyobb exportot bonyolította le. A cég az ország egyik legjobb textil-üzeme lett, még a tengerentúlon is létesítettek leányvállalatokat. De történt egy napon, hogy a pénzét beruházó unokatestvért magával ragadta a kapzsisága, és arra gondolt, hogy ha egyedül vezetné a céget, sokkal több pénzt kereshetne. Ezért aztán elbocsátotta a presbitert a vállalattól. Nos, mi történt ezek után a vállalattal? Egy év elteltével teljesen tönkrement.

A bölcsességgel, mellyel a céget irányították, csak az az ember rendelkezett, aki a vállalatot építette. Csak neki volt elegendő tudása ahhoz, hogy meghatározza, mely termékeket érdemes gyártani, ill.

melyeket lehet jobban eladni. Vajon továbbra is működhet egy vállalat, ha az éléről elbocsátanak egy ilyen személyt?

A mi életünkre ugyanez vonatkozik. Isten tervezett és alkotott bennünket. Amennyiben minden ember életét Isten vezetné, úgy egyetlen ember sem maradna áldás nélkül. De ha az emberek figyelmen kívül hagyják és megvetik Istent, ha az életüknek ők maguk az urai, továbbá úgy élnek, ahogyan azt ők maguk jónak látják, akkor hogyan menekülhetnének meg a megsemmisüléstől? Vajon hogyan kellene úgy élnünk az életünket, hogy megérdemeljük az áldásokat? Ehhez minden bölcsesség Isten kezében van. Éppen ezért adta nekünk a Bibliát. A Biblia az életünk használati útmutatója.

Ha vásárolunk egy szerszámot, mindig kapunk hozzá egy használati utasítást. Még a telefonkészülékekhez is szoktak használati utasítást mellékelni. A használati utasítás abban segít, hogy a telefont – technikai adottságait tekintve – a lehető legjobban, és leghosszabb ideig használhassuk.

Isten Igéje az életünk használati utasítását tartalmazza. Amennyiben úgy érzik, hogy valami megbénítja az életüket, nyissák ki a Bibliát. A Bibliában többféle út létezik, mely képes elindítani a szívüket, és megmutatni, hogy egy adott helyzetben hogyan kell cselekedni. Az Ige követése által, mely lépésről lépésre vezeti szívünket, minden megoldhatatlannak tűnő problémánk megoldásra talál.

Én még nem vagyok túl idős, mégis nagyon sok nehézséget kellett megélnem az életem során. A négy év alatt, amíg Japánban misszionáriusként dolgoztam, sokszor kerültem nehéz helyzetbe a pénztelenség miatt. De az Ige minden esetben megmutatta az utat, így láthattam Isten segítségét. Van egy fiam, aki most ötödik osztályos, az általános iskolában. A születését követő negyedik napon annyira megbetegedett, hogy a kórházban teljesen lemondtak róla. Rettenetes szomorúság lett rajtam úrrá, a kínok kínját éltem át akkor. Fogalmam sem volt, hogy mit tegyek. Az életem teljesen megbénult. Ekkor kezembe vettem a Bibliát, és kinyitottam. Úgy középtájon nyitottam ki, és olvasni kezdtem. Az Úr így szólt hozzám: „Ebben a helyzetben ezt tedd”. Gondolkodni kezdtem Isten Igéjén, és megpróbáltam felé fordítani a szívemen. Ekkor Isten munkálkodni kezdett, majd megmentette haldokló fiam életét.

Ezen a héten, míg tart ez a Lelkigyakorlat, kérem, ne igyekezzenek hinni az írásokban, csak hallgassák kellő komolysággal, és gondolkodjanak el a hallottakon. „Mit is akar mondani Isten a Bibliában? Mit akar mondani nekem a Biblia?” Én biztos vagyok benne, hogy az Ige hallgatása által Isten csodálatos dolgokat fog véghez vinni az Önök szívében.

Isten szíve, mely az elveszett lelkeket keresi

A harmadik vers így szól:

„Elhagyá Júdeát és elméne ismét Galileába. Samárián kell vala pedig általmennie.”

Jézus tehát elhagyta Júdeát és arra készült, hogy Galileába menjen. Ám a szíve egyszer csak arra indította, hogy Samária felé vegye az útját. Számunkra ez rendkívül fontos üzenetet tartogat. A zsidók akkoriban teljesen megvetették Samária földjét. Korábban Izráel egységes nép volt, de később két részre vált: északi és déli részre. Izráel első királya Saul volt, a második Dávid, a harmadik Salamon. Őt követte Reroboám. Reroboám idejében az ország két részre szakadt. Izráel tizenkét törzsből állt. Júda háza délen alapított nemzetet, Júda névvel. A maradék tizenegy törzs pedig északon megalapította Izráelt. A déli királyság fővárosa Jeruzsálem volt, az északi királyság fővárosa pedig Samária. Mivel az északi királyságban élő Izraeliták nem szolgálták Istent, romlottakká váltak. A szíriaiak megtámadták és megsemmisítették őket, majd elfoglalták a fővárost. Mivel pontosan ismerték az Izraeliták nemzeti egységét, hogy megsemmisítsék ezt az egységet, rengeteg idegent telepítettek közéjük, arra kényszerítve őket, hogy telepedjenek le a városokban. Samária városát kereskedelmi központtá alakították, hogy az idegenek ott köthessék meg üzleteiket. Így lett Samária az idegen népek városa. A kereskedelmi központú város lassan-lassan helyt adott a parázñaságnak és a bűnnek is, ezért a nemzeti értékelték őrző zsidók számára Samária végül a legutálatosabb földdé vált. Még azt is szégyenteljesnek tartották, ha valaki Samária földjére lépett. Ennek eredménye lett tehát, hogy a Zsidók teljesen elkerülték Samária útjait. Ennek ellenére János Evangéliumában, a 4. fejezet 4. versében azt olvashatjuk, hogy Jézusnak át kellett mennie Samárián. Jézusnak jó oka volt rá, hogy Samárián keljen át. Élt ugyanis Samáriában egy asszony. János Evangéliumának 4. fejezete ennek az asszonynak a történetéről szól. Az asszonynak már volt öt férje, és éppen a hatodikkal élt. A szomszédai megvetették őt, ugyanakkor ő folyamatosan boldogságra vágyott. A férfiakban próbált támaszra lelni, de soha nem volt igazán elégedett. Bár újra és újra férjhez ment, a hatás elmaradt. Ezért ismét egy másik férfival kötötte össze az életét. Annak ellenére, hogy próbálta meglegelni a boldogságot, a szíve mégis üres maradt. Semmilye sem volt, ami betölthette volna őt, búskomor volt, és kiégett. Minden erejét összeszedte, hogy meglegelje a boldogságot, de hiába. Jézus azért ment arra, hogy megkeresse őt. Hogy találkozhasson az asszonnyal, fáradt lábaival Jézusnak feltehetően egyedül kellett nekivágnia a Samáriába vezető útnak.

A János Evangéliuma 4. fejezetének 4. versében található rövid üzenet azt mutatja meg nekünk, hogy Isten hogyan érez irántunk, és miként keres bennünket. Isten pontosan ismeri az Önök szívét. Vajon Jézus ismerte az asszony szívét vagy sem? Nagyon jól ismerte. Ám az asszonynak fogalma sem volt róla, hogy Jézus keresi őt. Függetlenül attól, hogy Jézus hogyan gondolt rá, ő egyszerűen csak élte a saját, nyomorúságos életét. Jézus mélyen együtt érzett vele, ezért elindult, hogy megkeresse őt.

Amikor egy kisgyermek elszökik otthonról, a szülei aggódni kezdenek érte. Noha a gyermek egy csöppet sem aggódik, hiszen a játék teljesen leköti őt, a szülei az iránta érzett aggodalom miatt a keresésére indulnak. Néhány évvel ezelőtt elraboltak egy kisiskolást, akinek Park Twinkle Nari volt a neve. Az elkövető egy fiatal, középosztálybeli nő volt, akinek négyezer dollárnyi adóssága volt. Amikor megpillantotta ezt a Nari nevű gyermeket, aki igen szép volt, ráadásul gazdag családban élt, arra gondolt, hogy elrabolja, és váltságdíjat kér érte. Az újságok és a média egyaránt tudósítottak a Nari elrablásáról szóló hírekről. Egy alkalommal, amikor bekapcsoltam a televíziót, éppen Park Nari édesanyja jelent meg a képernyőn. Noha minden kamera rá irányult, ő mégsem azzal foglalkozott, hogy jól mutasson a képernyőn. Nem volt rajta smink, csak egy egyszerű ruha. Tanácstalanul ült a földön. Nari szüleinek szívében az egyetlen kívánság az volt, hogy a lányuk megkerüljön. A következő pillanatban megszólalt a telefon. Nari édesanyja felpattant és felkapta a telefonkagylót: „Halló? Nari te vagy?” De mivel a hívás mástól származott, erőtlenül tette le a kagylót. A látvány mélyen megrendítette a szívemet. Én is azt szerettem volna, hogy megtalálják Narit. Amint véget ért az Istentisztelet, haza siettem, és bekapcsoltam a televíziót, majd azt kérdeztem: „Megtalálták már Narit?” Nos, tíz nappal később rátaláltak a gyermek holttestére. Mivel a gyermek folyamatosan sírt, a rabló megfojtotta őt, mert nem bírta elviselni a folytonos sírást. Amikor megtalálták a holttestét, az édesanyja gyengéden magához ölelte. Így éreznek azok a szülők, akik elveszítik a gyermeküket.

Isten ugyanígy érez irántunk. Sőt, még ennél is többet. De a gyermek, aki elhagyja az otthonát, nincs tisztában a szülei érzéseivel, pusztán a saját mohósága és kívánságai lebegnek a szemei előtt.

Miért félelmetes a halál?

Egy alkalommal olvastam egy cikket, amit egy könyvről írtak.

Egy édesanya kézen fogta a gyermekét, és elmentek az állatkertbe. Rengeteg állatot megnéztek. A gyermek egyszer csak megpillantotta az elefántot. A hatalmas méretű állat látványa annyira

elbűvölte őt, hogy hirtelen elengedte az édesanyja kezét. De mielőtt észrevette volna, hogy már nem fogja az anyja kezét, máris felfigyelt a majmokra.

„Hű-ha! Milyen érdekes ez a majom.”

Majd egy kígyót pillantott meg.

„Nahát, mekkora kígyó!”

Aztán az oroszlánnyal és a tigrissel folytatta a nézelődést. Ahogy telt múlt az idő, lassan besötétedett. Elérkezett a hazatérés ideje, ám a gyermek csak ekkor vette észre, hogy az édesanyja nincs mellette. Mikor ráébredt, hogy elveszítette az édesanyját, aki haza tudta volna vezetni őt, sírva fakadt.

Mikor is kellett volna sírnia ennek a gyermeknek? Bizony már akkor érdemes lett volna, amikor az elefánt karámja előtt elengedte az édesanyja kezét. De mivel a látvány oly erősen lekötötte a figyelmét, nem vette észre, hogy elveszítette az édesanyját. Aztán amikor eljött a hazatérés ideje, és rájött, hogy mi történt, sírni kezdett.

Az emberek is pontosan ilyenek. Isten nélkül, vakmerően élik az életüket. Majd, amikor a halál küszöbére érnek, hirtelen elkezdnek Istenre gondolni.

„Érzem, hogy mindjárt meghalok. Úgy szeretném elkerülni a halált.”

A gyülekezetünkben egy testvérasszony húsz évig szenvedett egy betegségében, ami szűnni nem akaró fájdalmakat okozott neki. Minduntalan a halált kívánta. De két héttel ezelőtt az injekció okozta sokk miatt, eszméletét veszítette. Ennek következtében lenyelte a nyelvét így valóban majdnem meghalt. Ekkor egy kiáltás tört elő a szíve mélyéről, mely Istenhez szólt:

„Istenem, kérlek, ments meg engem!”

Eszébe jutott, hogy eddig csak arra vágyott, hogy meghaljon. De most, amikor valóban a halál küszöbén állt, már élni akart. Amikor az emberi teremtmény a halál előtt áll, szeretné elkerülni ezt az eseményt. Vajon az emberek miért félnek annyira a haláltól, és miért akarják elkerülni azt?

A következő történet az általános iskola harmadik osztályában történt velem. A szülővárosom mögött lévő völgyben volt egy játszótér. Gyakran jártunk oda, és nagyon sokat játszottunk. Egy napon a játék hevében az egyik barátom megütött és elszaladt. Nagyon mérges lettem rá, meg akartam fogni, hogy teljes erőmből visszaüssek neki, de nem tudtam utolérni. Egy kő hevert előttem az úton, felkaptam, és utána dobtam, ám a kő éppen a közelben játszó lány fejét találta el. A tompa puffanás hangja annyira megrémített, hogy félelmemben elfutottam. Hallottam, amint a gyerekek kiabálnak mögöttem:

„Én láttam, Sung Hoon Kim volt az!”

Úgy éreztem, hogy most aztán igazán bajban vagyok, ezért futottam, ahogy csak a lábam bírta.

Elhagytam a várost és átmentem a szomszédos városba. Ott folytattam a játékot a többi osztálytársaimmal. Ahogy múlt az idő, lassan besötétedett. Hirtelen hideg szél támadt, és a barátaim egytől egyig haza indultak. Nekem viszont nem volt hová mennem. Azelőtt sosem féltem a sötétől, de azon a napon nagyon félelmetes volt. Úgy éreztem, hogy nincs otthonom, ahová hazatérhetnék, és nem várnak meleg szülői szívek sem. Nagyon féltem. Úgy este kilenc óra körül, amikor már nem bírtam tovább várni, beosontam a barátom szüleinek házába és felhívtam a szüleimet.

„Anyá...”

„Te vagy az Sung-hoon?”

„Igen én vagyok.”

„Te bitang, hol vagy most? Búcsúzz el az életedtől, mert ha harminc percen belül nem vagy itthon, tényleg meghalsz!”

Mikor hazaértem, a lány, akit a kővel eltaláltam, bekötözött fejjel várt rám, a szüleivel együtt. Bocsánatot kértem tőlük a történetekért, de amikor elmentek, a szüleim úgy megverték, hogy tényleg majdnem meghaltam.

Az emberek félnek a sötétségtől, de valójában nem a sötétség jelenti a gondot. Az igazi baj az, hogy nincs hová visszatérniük. Vajon az ember életében mi a legrettenetesebb, ami megtörténhet? Sokan úgy gondolják, hogy a halál. De vizsgáljuk csak meg, hogy miért is olyan félelmetes a halál. Nos azért, mert egyes emberek szívében nincs Isten, akihez visszatérhetnének. Azért félnek, mert a szívük mélyén még nem tapasztalták meg az Istennel való találkozást. Emberek! Mi Istentől jöttünk és az életünk végén Istenhez fogunk visszatérni.

Az észak Dae-Chun-i gyülekezethez tartozó egyik testvérünk húgát kétéves korában, Belgiumban fogadták örökbe. Amikor a lány huszonhárom éves lett, a barátjával együtt Koreába látogatott, mert nagyon szerette volna látni a szüleit és a bátyját. Az utazásban az az örökbefogadási szervezet („Holt”-szervezet) segítette, amely annak idején lebonyolította örökbe fogadást. Amikor a lány megtudta, hogy az édesapja és a testvére Dae-Chun városában él, felhívta őket telefonon. De mivel a lány csak angolul beszélt, így nem tudtak beszélgetni egymással. Az elmúlt héten, a lány a bátyjával és barátjával együtt részt vett a Lelkigyakorlaton. Nos, én láttam, mennyire boldog volt, amikor újra találkozhatott az édesapjával és a bátyjával. Azt hiszem, hogy ez az emberi természet ösztönös reakciója. A vég közeledtével az emberek szíve Istent keresi, ugyanis szeretnének hazatérni. Ezért ösztönösen félelem tör elő belőlük, amikor a halál küszöbén állnak. Anélkül, hogy észrevennének, a bennünk lakozó lélek reszketni kezd a félelemtől. Hiszen vissza kellene térnie Istenhez, de nem tud,

ezért félni kezd. Nagyon sok ember él ilyen állapotban, Istentől elszakadva. Ennek ellenére mégis folytatják ezt az életmódot.